

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ τῆς Νεοαπέλευς. Ἡ πρότασις τοῦ ἀρ- χιεπισκόπου. Τὰ καντηλιὰ καὶ τῆς Παναγίας. Τὰ κεπλιὰν τοῦ κέρματος ντ' Ἀστאיγκ. Ὁ Μονταγκὺ γιὰ τὴ μουσικὴ. Ὁ Σαστενὲ κι' ὁ ὑπνόςτασις. Ἐνα παράδοξο φαινόμενο, κτλ.

Ὅπως εἶνε γνωστό, ἡ περίφημη γιὰ τοὺς εὐαξαρόνους τῆς — τοὺς τεμπέληδες καὶ ζητιάνους τῆς, δηλαδή—Νεάπολις τῆς Ἰταλίας, ἔπαυσε ἀνάκασθαι κ' ἀπὸ μὴ ἄλλῃ ἀνίατῃ κληγῇ : Ἀπὸ ἑλληνικὸν φουρισμὸν τὸν δρόμων τῆς !

Πρὸ ἀρχαίων ἐτῶν, λοιπόν, στὰ ἐπιεικῆμενα συμβόλια καὶ δια- βούλια τῶν ἀρχόντων τῆς, γιὰ μὴ ὀρθοῦν λίσσι αὐτοῦ τὸ ζήτημα- τοῦ, κλήθηκε κ' ὁ πανεργότατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς νὰ πῆ τὴ γνώμη του. —Διὰ τὸ εἶνα εἰδικὸ καὶ γενναῖο κονδύλι ἀπὸ τὸν προσηλοισμὸ τοῦ Δῆμου καὶ ἡ δουλιὰ θὰ τελειώσῃ, εἶπε ἀπλὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὅ- ταν τὸ ζήτησε ὁ δῆμοσος τῆς γνώμῃ του.

—Δυστυχῶς, δὲν ἔχομε πόρους ! ἀπάντησε θλιθερὰ ὁ δῆμαρ- χος. Κανένα ἄλλο μέσον, πανεργότατε, δὲν ἔχετε νὰ μᾶς ὑποδεί- ξετε ;

—Τότε πολλαπλασιάστε τὴς Παναγίης ! ἀποκρίθηκε σαρκαστικὰ ὁ πανεργότατος. Γιατὶ μόνον ἡ Θεὰ Χάρις μορεῖ νὰ σώσῃ τὴν κακίστασι, ἐκεῖ πού λείπουν τὰ χρήματα !..

Μὲ τὴ φράσι του δὲ αὐτὴ ἐνούσασε τὰ κοινὰ τῆς ἀγαλιματῶνα τῆς Παρθένου, τὰ σημεῖνα εὐ καθε σταυροδρόμι ἀπὸ διαφορῶν εὐλαδῶν καὶ μωρῶν στὰ ὅσα ἐκαμε τὴ νύχτα ἕνα δειλὸ καντηλιὰ ! Τὰ καντηλιὰ αὐτὰ θὰ φάτιζαν προσωρινὰ τὴν πόλι. Κι' ἔτσι ἔγινε.

***

Ὁ ἠρωϊκὸς καὶ ἀβρόδς συνταγματάρχης κόμης ντ' Ἀστאיγκ μ- λοιδεο κίτασε πὸ κίελο κοινὸν κρηθὸν περὶ γυναικείας κελιόνης.

—Ἡ μοῖρα, ἔλεγε, χαρίζε στὴς εἰνούσιμας τῆς τὴ μύτη τῆς Ἑλληνίδος, τὰ μάτια τῆς Ἰσπανίδος, τὴ χάρι τῆς Γαλλίδος, τὰ μωρητοῦδη θέλητρα τῆς Ὁθωμανίδος κλπ. κλπ., καὶ γενναί τις ξεχωρίζε ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο πλῆθος τῶν ὁμοφύλων τους, μὲ τὰ ζη- λυτὰ τῆς δόρα... —

Μὲ π λ ο ὔ τ ι σ ε ἄραγε κ' ἐμένα μὴ κανένα ἀπ' τὰ παρατά- νω δόρα τῆς, κίερε κόμη ; τὸν διέκοψε συζητήματα μὴ πραγματι- κῶς χαριτόδρομος δεσποινίς.

—Ὁμ ! ἔκανε ἔντονα ἐκείνος. Καὶ πρόσθεσε, χαμογελώντας, γιὰ τὴν ὀδονητὴ κατάληξί τῆς : —.....Γιατὶ ἐσεῖς γεννηθήκατε β ε α θ ὄ π λ ο υ τ η, δεσποινίς !

Ἐνα βέβαια τῆς δεσποινίς, πὸ ἐσφαζες, ἰπῆξε ἡ δικαία ἀμο- βή τῆς φιλοφροσύνης του αὐτῆς.

***

Ὁ συγγραφεὺς Αἰμίλιος Μονταγκὺ ἀντιπαθεῖνα παραξένα τὴ μουσικὴ. Μὰ ἡμέρα, σφριπώντας μαζὺ τὸν κάποιος φίλος του καὶ προσπαθώντας νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν ἀδικὴ αὐτὴ ἰδέα του γιὰ τὴ μου- σικὴ, τοῦ εἶπε :

—Ξέρεις, ἄραγε, πόσο ἀνθρώπινο, βγαίνοντας ἀπὸ μὴ συνανλία, ἔχουν τὴν ψυχὴ τοῦς ξεχειλασμένῃ ἀπὸ αἰσθημάτων εἰνεγενικά, τὰ ὅ- ποια ἀσφαλῶς δὲν ἐνοῦσαν πῆν ;

—Ξέρεις ὅμως κ' ἐσύ, πόσο ἀπὸ κείνους πού μῆτηκαν στὴ συ- νανλία μὲ ἀγνή ψυχὴ, βγῆσαν ἀπὸ καὶ προσηλοισμοὶ κ' ὄρωμο γιὰ τὸ ἀμάρτημα, χάρις στὴ βόσκωνη γιὰ τὴς αἰσθήσεις ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς ; ;... ἦταν ἡ ἀστοματικὴ ἀπάντησις τοῦ ἀδ' ἀλλόστου Μον- ταγκῆ.

***

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριου τοῦ 1784 ὁ Γάλλος ἀξιομα- τικός Σαστενὲ Πουίσεγαρν, εὐρισκόμενος μὲ τὸν λό- χου τὸν σὸ Σουασσόν, βγήκε κατὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ ἐπιθεωρήσῃ μερικὰ στρατιωτικὰ περιπόλους. Ἐπι- στρέφοντας κατὸν ἠμωμένους, γιατί δὲν μπόρεσε νὰ συναντήσῃ χαμιὰ περιπόλο, βόηκε τὸ δρόμο ἔναν νέο μωσγίμιο, μωσομωμισμὸν, μὲ ἀπλανῆ μῆτια, ὁ ὅποιος τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ψάχνετε γὰ μὴ περιπόλο ; ;... Στὸ τρίτο δρο- μῶμα ἀριστερὰ σας, θὰ τὴν βόητε !

Ὁ Σαστενὲ ἐσφριξε τὸ χερί του ἀπὸ τὸν νέου, μὰ παρευθῆς ἐκείνος ἔβηγε, εἶδε μωσγίμιο τὸν ἑαυτοῦ του, καὶ τρομαγμένος, τόβαλε στὰ πόδια γιὰ τὸ σπῆτι του. Ἡ περιπόλος ἦταν ἀκριβῶς στὸ σημεῖο πού ἰπέ- δευε ὁ νέος. Πῶς τὴν εἶδε ὅμως, πῶς τὴν ἀντελή- γθη, ἀφοῦ ἦταν — ὅπως ἐξαιρεθῆκε — νυκτοβάτης καὶ κομάνταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ; Καὶ πῶς μάντεψε τὴ σκέψι τοῦ ἀξιοματικῶ ;

Ὁ Σαστενὲ ἔκανε ἐπὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ σχετικὸ ἰψώνημα κ' ὁ νέος—Βίκατο δνομαζόμενος—ἐξέστησε ἀπὸ ἐπιστήμονας τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τὸν Πα- ρισίων, οἱ ὅποιοι ἐχαρακτήσαν τὸ περιεργὸ αὐτὸ ψυ- χικὸ φαινόμενο ὡς ἐρωτηνὸν ἔκτονο.

σοῦργου. Στὸ ἴδιο δωμάτιο βρέθηκαν ἐπίσης τὰ πτώματα τῶν γονέων του. Ὁ πατέρας του, ὁ Οὐίλλιαμ Γκόερ, ἦταν ἀνάπη- ρος πολέμου. Ἡ σύζυγι δὲμος πού ἔπαυσε, δὲν τῶς ἔφταναν νὰ ζήσουν. Γιὰ νὰ ἐξεγῆν τὴ δυστυχία του, τὸ ἔρριξε στὸ πι- οτὸ. Καὶ μὴ νύχτα, γυρῶντας ὅπως πάντα μεθυσμένος, τοῦ μπήκε ἡ ἰδέα ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν ἀν κάτανε τὴ γυναῖκα του καὶ κατόπιν ν' αὐτοκτονήσῃ κ' αὐτὸς. Ὅσο γιὰ τὸ παιδί, ὅστε τὸ σκεπτόταν καθόλου. Καὶ πράγματι, ὁ Οὐίλλιαμ Γκόερ προ- γαποτοποίησε αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ ἰδέα του. Ἐτοῖ ὁ ἔντιμον ἔμεινε ὀρφανός. Κι' ἐπειδὴ κ' ἐκείνος ἦταν γυιὸς ἐνὸς στρατι- ωτικῶ, μού τὸν ἔστειλαν εἰδῶ γιὰ νὰ τὸν ἀναβρῆσω. Μὰ ὅλα τὰ παιδιὰ ἐδῶ μέσα ἔχουν μὴ συγκινητικὴ ἱστορία. Δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ νὰ σοῦ τις διηγηθῶ. Ἐχω τόσα πράγματα νὰ φροντίσω γι' ἀπόμει ! Πρέπει νὰ στολῶ τὸν Χριστουγεννιάτικὸ δέντρο, νὰ ἐπιθλέσω στὴν ἐτοιμασία τῶν φαγητῶν καὶ τῆς πω- τῆρας καὶ νὰ σκευνοηθῶ τί ὥρα θὰ κἀνῃ τὴν ἐπίσκεψί του ὁ στρατηγὸς Φόλκων.

—Ὁ στρατηγὸς Φόλκων ; τὸν ρώτησα ἐκπληκτος. —Μὰ, βέβαια, ἀγαπητέ μου, αὐτὸς εἶνε ὁ ἄγος Βασίλης τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου. Κάθε μόνον ἔρχεται καὶ τοὺς μοιράζει τὰ ὄρα, συνοδευόμενος ἀπὸ τις φιλόανθρωπος κυ- ρίες τοῦ Ἐδιμθούργου. Εἶν' ἕνας ἠρωϊκὸς ἀξιοματικός, πού ἀγαπᾶει τοὺς στρατιώτες σάν παιδιὰ του. Θὰ τὸν γνωρίσης καὶ θὰ δῆς ἀν ἔχω δίκιο.

Τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγεννίων παρακο- λούθησα τὴ λειτουργία στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ ἀσίου, τριγυρισμένος ἀπ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς μικροὺς πού δὲν εἶχαν κανένα συγγενῆ τὸν κόσμο. Ἐθλέπα τὰ πρόσωπά τους νὰ λᾶμπουν ἀπὸ τὴ χάρι κ' ἄκουγα μὴ ξεχωριστὴ εὐχαρίστη- σι τις κρυστάλλινες φωνῆς τους. Ὅταν τελειώσε ἡ λειτουρ- γία, περᾶσαν σὲ μὴ μὴ μὴ ἀθουσα, στολιωμένη μὲ λου- λουδιὰ καὶ χρυσόχαρτα. Στὴ μέση τῆς ἦταν ἕνα μεγάλο ἡ- κροτροφισμὸν ἔλατο, μὴ χωρίς παιγνίδια. Οἱ μικροὶ ὅ- μως δὲν ἀνησυχούσαν. ἤξεραν ὅτι ὁ ἄγος Βασίλης δὲν θὰ τοὺς κοροῖδύει. Ἐφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξι, διασκεδάσαν καὶ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν στοὺς θαλάμους τους. Μετὰ μὴ ὥ- ρα, οἱ μεγάλοι διὰδρόμοι γέμισαν ἀπὸ παιδικὰ παπού- τσια !... Ἀργὰ τὴ νύχτα ἔφτασε ὁ στρατηγός. Τὸν ἀκούου- θοῖσαν δὲν ἄλλα σὺκόκνητα μὴ κυρίως ἔξωμους τουαλέτε- ς. Ὁ στρατηγὸς Φόλκων φοροῦσε τὴ μεγάλη στολὴ του. Χαίρετσε ἐγκόδιον τὸν Ὀρτολ κ' ἔπειτα διευθύνθηκε πᾶ- ρα πρὸς τοὺς διαδρόμους κ' ἔφησε μέσος σ' αὐτὰ τὰ παι- δικὰ παπούτσια τῶν ὀρφανῶν διάφορα παιγνίδια. Σὲ κά- ποια στιγμὴ ὅμως τὸν ἀκούσαμε νὰ γελᾶ. Εἶχε βρῆ μέσος σ' ἕνα ζευγάρι παπούτσια τὸ ἀκόλουθο σημεῖωμα :

«Ἀγαπητέ Περ Νοέλ, ἐνὼ θέλω ἐνα τουφεκι κ' ἕνα σπα- θί. Ἄν σοῦ περισσεύη καὶ κανένα τούπανο, ἄφροσέ το κ' αὐτὸ μαζὺ τους. Θέλω νὰ γίνω ἕνας καλὸς στρατιώτης. Ἐντὶμον !»

—Ἄς μὴ τοῦ χαλάσουμε τὸ χατήρι, εἶπε ὁ στρατηγὸς Φόλκων. Καὶ τοῦ ἔβαλε κοντὰ τὰ παπούτσια του τὰ ὄρα πού εἶχε ζητήσει.

Ἐπειτα πάλι ἀθόρυβα ἔφυγε μὲ τὴ συντροφιά του, γιὰ νὰ συνεχιστὸ νὰ γλάντι στὸ σπῆτι του. Ἐτοιμᾶζόμενος νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, ὄταν χαρούμενος παιδικῆς φωνῆς, σφουρίγματα καὶ γέλια μ' ἔκαναν νὰ κυττάξω περίεργος τὸν δόκτορα Ὀρτολ. Ἦταν συγκινημένος.

—Αὐτοὶ οἱ μικροὶ, μού εἶπε, εἶνε τόσο ἔξυπνοι, ὥστε ξέρουν ἀ- κόμη καὶ τί ὄρα κἀνε τὴν ἐπίσκεψί του ὁ Περ Νοέλ τὴ νύχτα τῶν Χριστουγεννίων. Ἐλα, δός μου τὸ χερί σου νὰ σοῦ εὐχηθῶ χρόνια πολλά. Τί μὲ κυττάς μ' αὐτὸ τὸ ὄρος ; Σοῦ κἀνε ἐντύπωση πού κλαίει ὁ δόκτωρ Ὀρτολ ; Γιατὶ ; Αὐτὸς δὲν εἶνε ἄν- θρωπος ; Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ θυμῆθῃ τὰ παι- διὰ του ;

Κι' ὁ δόκτωρ Ὀρτολ προσπάθησε νὰ χαμο- γελᾶσῃ. Μὰ δὲν τὸ κατάρθασε.

Αὐτὴ ἡ νύχτα τῶν Χριστουγεννίων τοῦ θυμίζει τὸ σπῆτι του, πού τὸ εἶχε καταστρέψει ὁ πό- λεμος.

ΤΖΑΚΟΜΠ ΜΑΣΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΑΠΟ ΓΑΡΙΔΕΣ

Βράζετε τις γαρίδες και τις κόβετε σε κομματάκια μικρά, σαν ρεβίθι. Ἐχετε ἐτοιμασῆ ἀπὸ πρῖν μὴ πυ- κῆ μπασομιλ, στὴν ὅποια ἔχετε προσθέσει καὶ λίγο ζουμι ἀπὸ τις γαρίδες, καὶ τ' ἀνακατόνετε ὅλα μαζὺ καλά, νὰ γίνῃ μὴ μάζα. Πλένετε κατόπιν τις κροκέ- τες καὶ τις βράζετε πᾶνω ἀπὸ τὸ κατὰ μὴς καταπα- ρόλας, πού βράζει στὴ φωτιά. Ὅταν σφᾶξουν, τις τυ- λίγετε μὲ γαλέττα καὶ ἀγὸ καὶ τις τηγανίζετε.

